

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 339/2021
18.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јана Нешковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, чији је законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради поништаја решења о престанку радног односа, враћања на рад и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж1 209/20 од 30.07.2020. године, у седници одржаној 18.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж1 209/20 од 30.07.2020. године.

Образложење

Решењем Првог основног суда у Београду П1 1489/15 од 30.01.2020. године, одбачен је као недозвољен предлог пуномоћника тужиоца за понављање поступка од 08.03.2016. године.

Решењем Вишег суда у Београду Гж1 209/20 од 30.07.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено решење Првог основног суда у Београду П1 1489/15 од 30.01.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против решења другостепеног суда, тужилац је изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка учињених у поступку пред другостепеним судом, позивајући се на одредбу члана 374. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14).

Испитујући побијано решење применом члана 400. став 1. у вези са чланом 386. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. лист СФРЈ“, бр.4/77...35/91 и „Сл. лист СРЈ“, бр.27/92...3/02) и члана 491. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.125/04), на чију примену упућује

члан 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни битне повреде на коју се указује ревизијом.

Према стању у списима тужилац је 08.03.2016. године поднео предлог за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Првог општинског суда у Београду П 918/02 од 26.12.2002. године, која је потврђена пресудом Окружног суда у Београду Гж1 1510/03 од 27.08.2003. године. Предлог за понављање поступка поднет је из разлога који су прописани чланом 426. тачка 11. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), који је био на снази у време подношења предлога. У предлогу је наведено да је тужилац 15.01.2016. године сазнао за пресуду Европског суда за људска права – Милојевић и други против Србије (бр.43519/07, 43524/07 и 45247/07), која је објављена 12.01.2015. године. Чланом 426. тачка 11) ЗПП, прописано је да поступак који је одлуком суда правноснажно окончан може да се по предлогу странке понови ако странка стекне могућност да употреби одлуку Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права, а то је могло да буде од утицаја на доношење повољније одлуке.

Имајући у виду наведено Врховни касациони суд налази да су правилно нижестепени судови одбацили предлог тужиоца за понављање поступка налазећи да је овај ванредни правни лек поднет по истеку рока прописаног чланом 423. став 3. ЗПП.

Према члану 423. став 3. ЗПП, који је био на снази у време правноснажности пресуде којом је окончан поступак чије се понављање тражи, прописано је да по протеку рока од пет година од дана када је одлука постала правноснажна, предлог за понављање поступка не може се поднети, осим ако се понављање тражи из разлога наведених у члану 421. тачка 2. и 3. овог закона.

У конкретном случају, пресуда Првог општинског суда у Београду П1 918/02 од 26.12.2002. године постала је правноснажна 27.08.2003. године. Тужилац је предлог за понављање поступка поднео 08.03.2016. године, што значи по протеку законског рока од пет година у смислу цитираног члана 423. став 3. ЗПП.

У ревизији се указује да се на одлуку о дозвољености предлога за понављање поступка морају применити одредбе Закона о парничном поступку који је важио на дан подношења предлога 08.03.2016. године. Међутим, ови ревизијски наводи су неосновани, јер се на одлуке о ванредним правним лековима, што је у конкретном случају и предлог за понављање поступка, примењују одредбе Закона о парничном поступку који је био на снази у време када је поступак правноснажно завршен, а то је Закон о парничном поступку („Сл. лист СФРЈ“, бр.4/77...35/91, „Сл. лист СРЈ“, бр.27/92...3/02).

То значи да одредбе Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.11/72 и 14/55), које су биле на снази у време подношења предлога за понављање поступка, као и разлози за понављање поступка који су прописани овим законом, не могу да се примењују

у овој парници, имајући у виду да је поступак правноснажно окончан у време када овај закон није био донет.

Стога је Врховни касациони суд одлучио као у изреци на основу члана 400. у вези са чланом 393. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић